

Без черното и бялото, няма го сивото

Неговите интереси са насочени към изкуството – рисуване, поезия, писане на музика. Макар и млад, вече е носител на редица награди в тази сфера. Представяме Ви Мартин Мечкаров – от дванайсет години е ученик в Българското държавно училище в Прага – още от първи клас – съвсем скоро му предстои да бъде абитуриент. Родом е от село Малък извор, разположено в Старопланинския Предбалкан, в подножието на Лисец планина. Как у Мартин се ражда интересът към поезията, как си представя своя живот след завършване на средното си образование – всичко това ще научите от интересния разговор с него.

– Мартине, знам, че сте носител на редица награди – бихте ли споделили какви са те и коя от тях е най-ценна за Вас?

– Да, имам доста награди. Аз не съм от хората, които се възхищават на материалните награди, за мен емоцията е голямата награда и съм благодарен на всички хора, които са ме оценили, дори и на тези, които не са ме оценили – това за мен е урок. Не съжалявам, когато съм на трето място в някакъв конкурс – напротив, благодарен съм, защото това означава, че нещо ми липсва и трябва да работя и да се надграждам. Може би най-ценните ми награди са от издателство „Многоточие“. Включването в различни сборници, съставени от произведения на автори от цяла България, в моя случай и от чужбина. Тези творби остават във времето напред и след 20–30 години аз ще мога да отворя книгата и да си кажа: „Ето какво съм правил“. А бих могъл да я покажа и на децата си, защо не? През 2023 г. участвах в конкурса „Стефан Гечев“ на Изпълнителната агенция за българите в чужбина със стихотворението си „Изповед“, в което вплитам имената на цар Симеон и Левски, точно това стихотворение бе излъчено по БНТ, като част от филма за нашето училище. Тази ми творба спечели първо място, но след известно закъснение аз претърпях операция и докато си лежах вкъщи и се възстановявах, като дар, като добра вест, на имейла ми пристигна новината, че заедно с първата награда печеля и безплатна почивка на море. Всички,

Мартин Мечкаров. Снимка от участие във фотоконкурс в Италия „Моята българска бродирана риза“, 2022 г.

класирали се на първо място, имаха възможност за десетдневен отпочиване в Царево. Първоначално отказах заради здравословно си състояние, но после си казах: „Защо не!“. В Царево имах възможност да се запозная с много нови хора от различни държави – за пръв път в 27-годишната история на конкурса се присъжда подобна награда.

– В конкурси за рисунки участвали ли сте? Знам, че Българското държавно училище се включва в много конкурси, обявявани по различни поводи, включително и в конкурса на сп. „Роден глас“, който се провежда по повод 50-ата годишнина от създаването му.

– Да, като по-малък съм участвал, имам и доста награди. Последната награда, която ми бе връчена, е от тази година – от конкурса на училището, посветен на 3 март, Националният празник на България. Доволен съм, че съм сред дейните млади хора, които по този начин проявяват любовта към Родината си.

– Как се роди този интерес към поезията, защото знаем, че не всеки се увлича по нея? Кога започнахте да пишете стихове и има ли човек, който Ви повлия в тези първи стъпки на Вашия избор?

– Започнах да пиша стихове в девети клас. Г-жа Лазарова, учителят ми по физика и химия, вече и мой класен ръководител, беше човекът, който откри тази моя любов и страст. Преди да започна с писането, не харесвах литературата дори като учебен предмет. Беше

ми скучна, смятах, че това са отживели писания, които вече никой не чете. Но се появи конкурс за рисунка, текст и модел на тема: „Космосът – красив и необятен“, г-жа Лазарова очакваше, че аз ще се включа с рисунка, защото дотогава само рисувах. Това се случи по време на ковид пандемията. Седях вкъщи пред празния лист и нищо не се случваше, музата не идваше. И си казах: „В такива дни, когато седим затворени по домовете си, защо да не пробвам нещо ново, да разнообразя ежедневието си?“. И отново – седях пред празния лист с химикалка в ръка и мислех, че думите ще заваят сами, но не се получи и си легнах. В момента, в който започнах да се унасям, започнаха да ваят рими. Станах и започнах да записвам това, което чувах в главата си и за по-малко от половин час имах готов текст. Изпратих го на госпожа Лазарова, тя беше изключително учудена, че изобщо съм написал нещо такова, направи редакция на текста и го изпратих за конкурса.

– Учителите по литература помогнаха ли Ви, оказаха ли Ви подкрепа?

– По това време учител по литература ми беше г-жа Болчева, която много се зарадва на моя интерес към литературата, на това, че се впускам в нещо ново. Беше учудена, но и зарадвана, че изведнъж започнах да харесвам предмета ѝ, започнах да си пиша домашните, да се интересувам, да чета и много рязко вдигнах нивото си. За съжаление, след това се смениха няколко учители по литература, но всеки от тях винаги беше готов да се отзове, да редактира, да ме подкрепя. Дори и учителят по английски език, г-жа Буранова, която преподава български език и литература на по-малките ученици, ми помага – винаги, когато напиша нещо ново, ѝ го изпращам и тя помага с редакция.

– Според Вас какво е мястото на поезията в нашето съвремие, има ли интерес към поезията?

– Смятам, че и днес поезията се цени дълбоко, защото младите поети успяват да покажат, да изразят реалността на нашето време – как ние, хората, сме се превърнали в сиви, ходещи машини, но в този наш сив живот има една малка искрица – това може да е любовта, може да е семейството, и е хубаво да държим тази искрица жива.

– Кой е любимият Ви съвременен поет?

– Аз много харесвам Петя Дубарова, дори си мисля, че донякъде си приличаме по начин на мислене и начин на изразяване.

– Кое според Вас е важно в едно стихотворение – ритъмът и римата или смисълът, който влага поетът в своята творба?

– Ще Ви отговоря с един любим цитат: „Без черното и бялото, няма го сивото“ – без ритъм и без смисъл то няма да е стихотворение. Аз винаги се старая да има ритъм, да има смисъл в това, което съм написал. Не е хубаво да има ритъм в творбата ми, но да е безсмислена.

– И един тривиален въпрос, предвид факта, че сте абитуриент – как си представяте живота си по-нататък, след завършване на Българското училище в Прага?

гарското училище в Прага?

– Не само като абитуриент, но и като човек смятам, че всички сме си задавали въпроса накъде ще поемем, какво ще правим по-нататък с живота си. Аз също имах такъв период миналото лято. Знам със сигурност, че ще се прибера в България, ще се

Наградата – 1-во място на ИДБЧ в литературния конкурс Стефан Гечев 2023 г.

Церемония по награждаването в Двореца на децата, гр. София

Сборник на ИК „Многогочие“, „Защо пиша това писмо“, и първа публикация на стихотворение

С Ивелина Цветкова, главен редактор и собственик на ИК „Многогочие“

прибера в Родината си, в родното си село. Накъде ще ме отведе вятърът, никой не знае, но имам желание да продължа образованието си в Софийския университет, специалност „Българска филология“ и след завършването ми да работя като учи-

тел, защото мисля, че България се нуждае от младо свежо попълнение в учителската професия.

– Какво не знаем за Мартин Мечкаров?

– За Мартин не знаете доста, аз си върша работата, но не показвам себе си, рядко допускам хора до себе си и рядко позволявам на някого да влезе в черупката ми. Зодия „Рак“ съм и трудно позволявам някой да се доближи до мен. За творчеството ми – от съвсем скоро започнах да се занимавам с писане на текстове на песни. Преди известно време написах един текст със заглавие „Ранен“, изпратих го на наша известна народна певица и я помолих да създаде мелодия и да изпее тази песен. Променихме заглавието от мъжки на женски род – „Ранена“. Като чух как тя изпя тази моя песен, аз се влюбах. Влюбах се в гласа, в песента, която оживя, усетих трептене в душата си и почувствах, че трябва да ѝ подаря тази песен. Защото дори и да бях запазил този текст за себе си, аз нямаше да го развия. Не съм певец, не мога да пея и той просто щеше да остане в някоя папка. Казах си, че ако ѝ го подаря, той ще се превърне в нещо красиво, ще му се вдъхне още повече живот. Подарих ѝ текста, два-три дни след това тя качи видео, че песента се продава. Предоставих ѝ всички авторски права, казах, че аз пари не искам за нищо. Текстът се е продал, знам само, че се е продал на наша известна поп-фолк певица. Вярвам, че скоро ще го чуем, че ще се превърне в нещо хубаво и лирично. Със сигурност моето име няма да го има като текстописец, но за мен това не е важно. По-важното е да чуя тази песен – как някой я пее с цяло гърло, да я чуя от някоя кола или нощен клуб дори. Така ще знам, че съм успял, че това е излязло от мен, в тежък за мен момент. По-късно отново изпратих още два-три свои текста, един от тях вече е песен и се върти в социалните мрежи. Миналото лято се запознах с една певица, на която съм фен и имаме уговорка да започнем работа по съвместни проекти. Доволен съм, радвам се за този мой успех!

– Благодаря за това интервю, Мартине, на добър час и успех! ♦